

**MINISTER
TRANSPORTU, BUDOWNICTWA
I GOSPODARKI MORSKIEJ**

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 14.01.2013r.

nr. 181 podpis. M. Pięć

Warszawa, dnia 10 stycznia 2013 r.

Nr BP-1ml-0701-1/13

L. Dz. 5026

E: 41348/12

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 14.01.2013r.
nr. 335 podpis

**Pan
Bogdan Borusewicz**

**Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej**

Szymon Antoni Szymonowicz P.

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Ryszarda Knosali w sprawie rozszerzenia wykazu podmiotów uzgadniających projekt decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przekazane pismem z dnia 4 grudnia 2012 r. (znak: BPS/043-22-865/12) uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (j.t. Dz. U. z 2012 r. poz. 647 z późn. zm., dalej jako: *ustawa*) ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Jedynie w przypadku braku takiego planu (zgodnie z ust. 2) określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Zarówno decyzja o warunkach zabudowy jak i decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego powinny być zgodne z przepisami odrębnymi, do których należą między innymi przepisy określające formy ochrony przyrody, zawarte w *ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody*. Przesądza o tym brzmienie przepisów art. 53 ust.

3 pkt 1 oraz art. 61 ust. 1 pkt 5 *ustawy*. Jednym ze sposobów zapewnienia w toku procedury administracyjnej zgodności projektowanych decyzji z przepisami odrębnymi jest instytucja opiniowania i uzgodnień. Zgodnie z przepisem art. 53 ust. 4 pkt 7-8 *ustawy*, projekt decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu podlega uzgodnieniu z dyrektorem parku narodowego (w odniesieniu do obszarów położonych w granicach parku i jego otuliny) i/lub z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska - w odniesieniu do innych niż wymienione w pkt 7 obszarów objętych ochroną na podstawie przepisów o ochronie przyrody. Swoiste wyróżnienie dyrektora parku narodowego wynika z wysokiej rangi tej formy ochrony przyrody w hierarchii określonej w przepisie art. 6 ust. 1 *ustawy o ochronie przyrody*. Jednocześnie ustawa ta wymienia formy ochrony przyrody, które nie są zarządzane przez wyodrębnione struktury organizacyjne, takie jak np. rezerwat przyrody, który tworzony jest zarządzeniem regionalnego dyrektora ochrony środowiska będącym aktem prawa miejscowego (art. 13 ust. 3 *ustawy o ochronie przyrody*). Z uwagi na istnienie takich form przyjęto w *ustawie*, że uzgodnienia projektów decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu będą następować w sposób zapewniający sprawne przeprowadzenie postępowania administracyjnego, a zatem przy udziale jedynie dwóch organów: dyrektora parku narodowego i/lub regionalnego dyrektora ochrony środowiska, który występuje jako podmiot uzgadniający w zakresie form ochrony przyrody innych niż parki narodowe.

Opisany wyżej model postępowania, przyjęty w *ustawie*, ma na celu z jednej strony zapewnienie dostatecznego poziomu ochrony wartości wysoko cenionych w środowisku naturalnym, z drugiej strony pozwala na sprawne i terminowe prowadzenie postępowań administracyjnych. Wydaje się zatem, że zasady współdziałania regionalnych dyrektorów ochrony środowiska z innymi podmiotami to kwestia leżąca poza zakresem zainteresowania *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*, zaś stwierdzenie, że współpraca w tym zakresie dotknięta jest pewnymi wadami powinna skłaniać do kompleksowej analizy, obejmującej przede wszystkim sposób działania organów ochrony środowiska, dopiero zaś w przypadku uznania, że nie można w tym zakresie wprowadzić doskonalszych mechanizmów – zmianami w *ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*.

Odnosnie do terminu na dokonanie uzgodnienia należy wskazać, że jego długość jest kompromisem pomiędzy potrzebą zachowania sprawności i szybkości postępowania a możliwościami organizacyjnymi organów. Obecnie nie można stwierdzić, że termin uzgodnień w tym konkretnym przypadku nie pozwala na zabezpieczenie celów tej instytucji.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że *ustawa z dnia 13 lipca 2012 r. o zmianie ustawy o działach administracji rządowej oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. z 2012 r. poz. 951),

która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2013 r., dokonała zmiany zakresu kompetencji Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej poprzez przekazanie spraw z zakresu planowania i zagospodarowania przestrzennego na poziomie krajowym i regionalnym oraz polityki miejskiej do domeny Ministra Rozwoju Regionalnego, przy jednoczesnym pozostawieniu spraw z zakresu lokalnego planowania przestrzennego w zakresie właściwości pierwszego z wymienionych ministrów (art. 1 ust. 2 i 3 tej ustawy). Ustawa ta wprowadziła ponadto do *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* przepis art. 47a, który stanowi, że minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego dokonuje, w zakresie kształtowania ładu przestrzennego, przeglądu i analizy zasad, sposobu, a także warunków funkcjonowania instytucji, procedur i instrumentów oraz przedkłada Radzie Ministrów propozycje zmian, uwzględniając w szczególności koncepcję przestrzennego zagospodarowania kraju.

Ponadto pragnę uprzejmie poinformować, że na podstawie *rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 lipca 2012 r. w sprawie utworzenia, organizacji i trybu działania Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Budowlanego* (Dz. U. z 2012 r. poz. 856) utworzono przy Ministrze Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej Komisję Kodyfikacyjną Prawa Budowlanego, która ma za zadanie opracowanie przepisów rangi ustawowej, regulujących w sposób kompleksowy proces inwestycyjno-budowlany (zgodnie z §7 *rozporządzenia*). Zgodnie z obecnym stanem prac Komisji, w skład przepisów projektowanej regulacji wejdą także zagadnienia z zakresu lokalnego planowania przestrzennego.

Podsumowując, należy wskazać, że organami właściwymi do opracowania i wdrożenia kompleksowych zmian w systemie planowania przestrzennego, w tym dotyczących sposobu ochrony wartości wysoko cenionych (a ochrona takich wartości bez wątpienia jest celem istnienia parków krajobrazowych) są: Minister Rozwoju Regionalnego oraz Komisja Kodyfikacyjna Prawa Budowlanego. Ponadto pragnę poinformować, że sporządzona przez Najwyższą Izbę Kontroli „*Informacja o wynikach kontroli realizacji ustawowych zadań w parkach krajobrazowych*” była przedmiotem analizy z perspektywy funkcjonowania przepisów *ustawy*, zaś efektem tej analizy jest pismo znak BP-1bk/ml-0731-39/12 z dnia 20 listopada 2012 r. skierowane do Wiceprezesa Najwyższej Izby Kontroli i zawierające uwagi do przekazanej *Informacji*.

~ *Właściwi recenzenci*

Z upoważnienia
MINISTRA TRANSPORTU,
BUDOWNICTWA I GOSPODARKI MORSKIEJ
Janusz Żbik
Podsekretarz Stanu